

ELEKTROTECHNIK, KTERÝ NABÍJÍ

Otec Vladimír Slámečka vystudoval elektrotechniku na ČVUT v Praze Dejvicích, kde pak učil všemožné technické předměty, a když se stal knězem, stal se i duchovním průvodcem studentů. Zdá se vám to nezvyklé? Taky že je, tak čtěte.

Zaujala nás ta elektrotechnika spojená s kněžstvím, jak jste k tomu přišel?

Hodně kněží vystudovalo běžnou profesí; v tom nejsem sám. Jsem od roku 1988 dominikánským terciářem. S otcem Dominikem Dukou jsme za socialismu plánovali moji formaci, abych se mohl stát dominikánským knězem. Přišel rok 1989 a kvůli nemocné mamince jsem nemohl jít do kláštera. Vystudoval jsem teologii a jsem diecézní kněz.

Co je to duchovní správa na ČVUT?

Od roku 1995 učím na fakultě elektro, kterou jsem dokončil 1989, technické předměty a posléze úvod do teologie a etiku. V roce 2012 mě kardinál Duka jmenoval rektorem Akademické duchovní správy ČVUT. Když jsme před pěti lety rozjžděli činnost, začali jsme poměrně velkolepě, pestrou nabídkou aktivit. Zvali jsme významné kulturní, politické i vědecké autority, které mají nějaký duchovní přesah. Teď to trochu drhne. Mým cílem je obracet se spíš k nevěřícím, hledajícím, otevřeným studentům. Zachytit ty nezakotvené, a to je trochu problém. Na strahovských kolejích máme společenství se mší svatou, kde se studenti pravidelně scházejí, a tam i často zpovídám.

Přednášíte v kolárku? Jak na to studenti reagují?

Ano, vždycky. Do školy chodím oblečený jako kněz, až na chvíli, kdy nemám vyzehele, a pak musím improvizovat :-). Studenti se

mým zevnějškem nezabývají, i proto, že ateizace společnosti došla tak daleko, že mnozí ani neví, co mé oblečení znamená. Moje předměty pojmám hodně duchovně, a tak se často obsah našich společných úvah mého kněžství bytostně dotýká. Jsem zastáncem názoru, že kněz má být poznat i podle oblečení :-).

Co dnešní mladí hledají?

To se asi nedá říct obecně. Myslím, že něco hledáme všichni, ať se píše rok 1200 nebo 2017. Všichni chceme být milováni, nepodvedení a mít nějaký smysl života.

Jaké to je učit o teologii studenty, kteří o Bohu nic nevědí?

Pro mě je to větší obohacení, než kdybych stál před třídou plnou katolíků, kteří přikývají. Já stojím před lidmi, kteří jsou velmi inteligentní. Mají vlastní názory a svoje otázky formulují velmi poctivě a na úrovni. Nutí mě tím, abych otázky, které jsou v katolickém prostředí vyřešené, znovu promýšlel a argumentoval jejich jazykem. Musím mluvit „nekostrně“, abych jim mohl ty svaté věci vysvětlit. Je to vzájemné obohacování a podněcování k přemýšlení. Záleží na tom, aby každý mohl říct, co chce, poslouží to k třibení názorů. Nemohu si stěžovat: mně připadá, že mí studenti jsou vynikající, slušní a solidní. Já se na své hodiny těším.

Vidím, že také v církevním prostředí bylo potřeba, abychom o víře uměli mluvit normálním jazykem. Je to úkol nás všech.

Máte i věřící studenty?

Ano, úžasné zkušenosti mám hlavně s nekatolickými studenty. Jsou nesmírně aktivní. Většinou se hned nechají „poznat“, pomáhají mi argumentovat, mají vědomosti, znají Písmo, jsou schopni projevovat se na úrovni. To působí velmi dobře na jejich spolužáky. Nejen já jako kněz mám takové názory, ale i někdo z jejich řad, normální kluk je taky věřící. Bohužel tuhle zkušenost mám s katolíky minimální. Většinou jsou apatičtí, koukají do země, ne-

reagují a já se pak při zápočtu s překvapením dozvím, že kluk chodí do kostela, ministruje. Zdá se mi, a říkám to všude, že intelektuální formace v naší církvi je minimální. Oni jsou pak pojmově a myšlenkově v těch diskusích v háji. Abych byl spravedlivý, měl jsem i pár vynikajících katolických studentů, ale bohužel jsou to výjimky.

Na co se má mladý muž zaměřit, když chce jít na ČVUT?

Zvu kluky k nám na fakultu elektro, kam taky jinam, že :-). ČVUT je nejstarší technická univerzita v Evropě! Je důležité nezanebat matiku a fyziku. Ať studují gymnázia, kde ty dobré znalosti dostanou. Na průmyslovkách budou mít větší znalosti z odborných předmětů, v čemž u nás pak mohou excelovat, ale matiku a fyziku bych viděl jako přínosnější. Pokud chtějí dělat počítače, kybernetiku, robotiku, umělou inteligenci a jiné perspektivní obory, neobejdou se bez ní. A nezapomínejme na jazyky, hlavně na angličtinu! Dnes je to nezbytné a předpokládá se její dobrá znalost!

Foto: archiv otce Vladimíra Slámečky

Ministrantům vzkazuji, ať se nebojí jít do Prahy studovat. Není to tu tak hrozné, jak si maminky občas myslí. Je tu možnost ubytování na kolejích, někdy si studenti platí společně byt, a také mnohá řeholní společenství nabízí studentům ubytování.

Vy máte mladé lidi rád, že? Považujete je za rovnocenné partnery.

To je idea univerzit, že jsme všichni kolegové, ať je mi sto, nebo dvacet. Mnozí z mých studentů jsou i mí přátelé a já je obdivuji. Jejich soběstačnost, průraznost, samostatnost. Chovají se dospěle, umí vzít život do svých rukou, najít si stáž, jet studovat přes půl světa. Kdybych porovnal sebe a mých spolužáky, byli jsme jiní. Seděli jsme tady v Dejvicích a všeho se báli. Asi to bylo socialismem. Přišli jsme, všechno tu bylo připravené, dostali jsme rozvrh studia, zkoušky, všechno bylo nalinkované. Dneska od předmětů po rozvrh si všechno studenti sestaví sami. Dnešní mladý člověk je schopný, samostatný a v hezkém slova smyslu sebevědomý. My byli takoví ušlápnutí, bázlivi a jsme takoví do dneška. Oni umí život žít, což je úžasné a mně to dává ohromný impuls. Tomáš Halík jednou říkal, že do padesáti má být člověk se starci a od padesáti s mládeží. Jsem rád, že to mohu prožívat.

Za rozhovor děkuje Helena Filčíková

Celou nekrácenou verzi rozhovoru najdete na webu Tarsicia.

Otec na syna: „Pavle, ukaž mi žákovskou knížku.“
„Nemám ji. Půjčil jsem ji Kájovi, chce s ní postrašit rodiče.“

Aby byl jeden ovčín a jeden pastýř...

„Připomínka reformace nás přivádí k vědomí, že jednota křesťanů je prioritou,“ řekl papež František v úvodu své promluvy na stadionu v Malmö při příležitosti jeho apoštolské cesty do Švédska loni v říjnu.

Švédsko je země větší nově luteránskou, ale především silně sekularizovanou, náboženství zde tedy do veřejného ani soukromého života příliš nepromlouvá. Tato cesta však přinesla velké plody, jak říká Ulf Ekman, donedávna jeden z nejznámějších protestantských kazatelů, který před dvěma lety přestoupil do katolické církve, protože si začal klást otázky o Marii, o apoštolské posloupnosti, ale především začal toužit po přijímání Těla a Krve Páně. „Papežská návštěva ve Švédsku ukázala, že katolická církev není církvi bojující, instituci chtivou vlády, nýbrž se podobá Ježíši a říká protestantům: máme vás rádi, chceme jít dále společně s vámi.“ Přesto se Církev s luterány rozchází hlavně v otázkách morálky, sexuality či chápání svátostí, kněžství nebo role papeže.

V červnu 2016 byla v Římě svatořečena Marie Alžběta Hesselbladová (1870–1957), která podobně jako výše zmíněný Ulf Ekman prošla cestou obrácení z luteranismu ke katolicismu. Již jako dítě, které vyrůstalo v luteránské rodině, si Marie kladla otázku, která církev je tím pravým ovčincem, o němž četla v evangeliu. Odpověď neuměla najít, a tak se kvůli tomu trápila. V 18 letech se přestěhovala do Ameriky, aby mohla finančně podporovat rodinu. Pracovala v New Yorku jako zdravotní sestra a měla možnost se setkávat s představiteli různých církví. Po rozhovoru s jezuitou P. Hagenem pochopila, že pravý ovčinec je církev katolická. Křest přijala ve svých 32 letech na slavnost Nanebevzetí Panny Marie a za dva roky odjela do Říma a vstoupila do řádu sv. Brigity. Symbolické může být, že Svatý otec jí světil dům na Pia-

PETR JANŠTA